Vyvěšeno dne: 21. 10. 2026
Svěšeno dne: 4. 11. 2026

Drahomíra Hrbáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **FERRUM FORM, spol. s r.o.**, se sídlem Malá Morávka 13, zastoupena Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2026, č. j. 5 A 64/2025-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 27. 7. 2018 žádost o dotaci v rámci 1. výzvy místní akční skupiny RÝMAŘOVSKO, o. p. s. (dále jen „*MAS*“), v operaci 19.2.1 *Podpora provádění operací v rámci komunitně vedeného místního rozvoje* na projekty *Programu rozvoje venkova 2014-2020*. Předmětem projektu „*Pořízení automatické pásové pily*“ bylo pořízení uvedeného zařízení. Žalobkyně za závazek vytvořit jedno nové pracovní místo získala 50 preferenčních bodů; celkem získala 80 bodů, přičemž minimální hranice pro výběr projektu činila 50 bodů. Dne 9. 5. 2019 uzavřela se Státním zemědělským intervenčním fondem (dále jen „*Fond*“) dohodu o poskytnutí dotace a dne 23. 9. 2019 jí byla vyplacena dotace 294 480 Kč. Fond následnou kontrolou zjistil, že žalobkyně závazek tvorby pracovního místa nesplnila v souladu se stanovenými podmínkami. Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2024, č. j. SZIF/2024/0400004, jí proto uložil vrátit celou dotaci. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí Fondu potvrdil rozhodnutím ze dne 7. 5. 2025, č. j. MZE-18769/2025-14113.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud vyšel z toho, že mezi účastníky

nebyly sporné rozhodné skutkové okolnosti; spor se týkal výkladu podmínky, podle níž se žalobkyně v rámci preferenčního kritéria zavázala vytvořit jedno pracovní místo s úvazkem 1,0. Tato podmínka byla upravena v Pravidlech pro poskytování dotace na projekty PRV ČR 2014-2020, č. j. 45691/2018-MZE-14113 (dále jen „*Pravidla*“), a v Metodice tvorby nových pracovních míst obsažené v příloze č. 14 Pravidel (dále jen „*Metodika*“).

[3] Městský soud uvedl, že žádost o dotaci i Pravidla výslovně odkazovaly na Metodiku. Podle ní se vytvoření nového pracovního místa prokazovalo porovnáním aktuálního stavu zaměstnanců s průměrným stavem zaměstnanců v pracovním poměru za rozhodné referenční období. Podmínka tedy nespočívala jen v zachování jedné konkrétní pozice související s pořízenou pilou, ale v dosažení čistého přírůstku zaměstnanosti vypočteného způsobem stanoveným v Metodice.

[4] Za nedůvodnou považoval městský soud také námitku nesprávného použití pozdějšího znění Metodiky. Původní i pozdější znění vycházela ze stejného principu. Pozdější znění pouze umožnilo použít rovněž průměrný stav zaměstnanců za dvanáct měsíců před podáním žádosti o platbu. Referenční hodnota činila podle žádosti o dotaci 36 zaměstnanců a podle žádosti o platbu 35,4 zaměstnance. Průměrný stav však činil od dubna do prosince 2020 celkem 33,8, v roce 2021 celkem 32,75 a v roce 2022 do října celkem 32,3 zaměstnance. Žalobkyně proto závazek nesplnila při použití žádné z obou hodnot.

[5] Městský soud nepovažoval vrácení celé dotace za nepřiměřené. Za sporné kritérium žalobkyně získala 50 bodů; bez nich by projekt nedosáhl minimální hranice 50 bodů a nebyl by vybrán. Metodika navíc stanovila, že nesplní-li příjemce ve stanovené lhůtě opatření k nápravě, musí vrátit dotaci v plné výši. Žalobkyně přitom uložené opatření k nápravě ze dne 16. 12. 2022 nesplnila. Neprokázala ani tvrzené ohrožení své ekonomické stability či ujištění MAS nebo Fondu, že postačí zachovat jedinou konkrétní pozici.

[6] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, kterou opřela o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatelka namítá, že podmínka pro poskytnutí dotace, která se vázala na vytvoření pracovního místa, byla nejasná a správní orgány ji vyložily nepřípustně extenzivně v její neprospěch. Podle ní je rozdíl mezi povinností vytvořit a zachovat jedno konkrétní pracovní místo a povinností udržet celkový počet pracovních míst. S druhou povinností (potažmo s takovým výkladem), pokud by ji takto pochopila, by nikdy nevyslovila souhlas a nesouvisí podle ní s účelem dotace na pořízení konkrétního zařízení.

[8] Stěžovatelka dále tvrdí, že Pravidla s jejich čtrnácti přílohami byla objektivně „*neprostudovatelná a pro jejich nesrozumitelnost nepoužitelná*“. Podmínku si vyložila podle účelu dotace, který spatřovala ve vytvoření pracovního místa souvisejícího s pořízenou pilou. Toto místo vytvořila a zachovala. V pochybnostech měl být zvolen výklad příznivější pro adresáta veřejné správy.

[9] Iniciativa k čerpání dotace podle stěžovatelky vzešla od poskytovatele. Byla opakovaně kontrolována a údajně také ujišťována o správnosti svého výkladu. Městský soud podle ní nesprávně a extenzivně použil usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, které se týká problematiky legitimního očekávání adresátů veřejné správy.

[10] Konečně stěžovatelka namítá, že vrácení celé dotace neodpovídá povaze jejího pochybení, neboť pracovní místo spojené s projektem nezrušila. Považuje tento následek za nepřiměřený

a příliš tvrdý. Odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23, a ze dne 25. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 2191/20. Současně obecně namítá, že se městský soud nezabýval tím, zda je Metodika zákonná a „*obsahově možná*".

[11] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Stěžovatelka podle něj převážně opakuje odvolací a žalobní argumentaci a jen omezeně polemizuje s důvody napadeného rozsudku. Městský soud její námitky vypořádal dostatečně a mohl odkázat na rozhodnutí žalovaného, s jehož úvahami se ztotožnil.

[12] Žalovaný zdůrazňuje, že žádost i Pravidla výslovně odkazovaly na Metodiku pro stanovení počtu nově vytvořených pracovních míst i kontrolu závazku. Smyslem kritéria byla podpora zaměstnanosti, která není naplněna, vytvoří-li příjemce jednu pozici, ale současně sníží celkový počet zaměstnanců. Nešlo o marginální podmínku: bez 50 bodů za toto kritérium by projekt nebyl vybrán.

[13] V replice stěžovatelka zopakovala, že podmínky byly nesrozumitelné a v pochybnostech měl být zvolen výklad v její prospěch. Připustila, že výklad žalovaného a městského soudu je myslitelný, sama jej však z dokumentace nevyvodila. Znovu zdůraznila, že dotaci použila k účelu, pro který o ni požádala.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Rozhodl bez jednání za podmínek podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost **není důvodná.**

[16] Ačkoli stěžovatelka kasační stížnost výslovně opřela jen o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., uvedla také, že městský soud dostatečně nevypořádal její právní argumenty, tedy namítla i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tuto výhradu blíže nerozvedla. Napadený rozsudek však nepřezkoumatelný není. Nepřezkoumatelnost je vyhrazena případům, v nichž pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 Azs 350/2020-22, odst. [10], včetně tam citované judikatury). Z rozsudku je patrné, že veškeré žalobní námitky městský soud posoudil a vyložil, proč je neshledal důvodnými. Jeho odkazy na rozhodnutí žalovaného přezkoumatelnosti nebrání, neboť dal zřetelně najevo, které úvahy jako správné přebírá.

[17] Jádrem věci je, zda závazek vytvořit jedno pracovní místo znamenal pouze vytvoření a zachování konkrétní pozice související s dotovaným zařízením, nebo zda se jeho splnění posuzovalo podle změny celkového stavu zaměstnanců způsobem stanoveným v Metodice. S tím souvisí námitky nesrozumitelnosti dokumentace, legitimního očekávání a přiměřenosti vrácení celé dotace.

[18] Stěžovatelka z velké části opakuje argumentaci uplatněnou v odvolání a žalobě a jen omezeně reaguje na důvody napadeného rozsudku. To nebrání věcnému přezkumu napadeného rozsudku, promítá se však do podrobnosti vypořádání námitek, která odpovídá konkrétnosti polemiky (k formulaci kasačních důvodů srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Azs 399/2018-35, odst. [9] až [11]; obdobně rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Afs 123/2022-47, odst. [6], k otázce podrobnosti žalobních bodů).

[19] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vychází z toho, že na poskytnutí dotace je třeba nahlížet jako na dobrodiní ze strany státu. Proto podmínky poskytnutí dotace mohou být přísné a příjemce musí striktně dodržet zákonné podmínky i podmínky stanovené v dotačních pravidlech, dohodě nebo rozhodnutí o poskytnutí dotace (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, odst. [36], a rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, odst. [23], a ze dne 26. 11. 2024, č. j. 2 Afs 75/2024-44, odst. [27] a [28]). Za jejich dodržení odpovídá příjemce dotace (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, č. 2713/2012 Sb. NSS, odst. [33], ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017-33, odst. [33], ze dne 3. 3. 2023, č. j. 9 Afs 141/2021-36, odst. [22], a č. j. 8 Afs 54/2022-37, odst. [27]).

[20] Pro výklad podmínky vytvoření pracovního místa je rozhodující obsah dokumentů, k jejichž dodržování se stěžovatelka zavázala. V žádosti zvolila preferenční kritérium vytvoření nejméně jednoho pracovního místa. Toto kritérium bylo v žádosti výslovně formulováno tak, že počet nově vytvořených pracovních míst se určí podle Metodiky v příloze č. 14 Pravidel. Také část B kapitola 5 bod 7 Pravidel ukládala žadateli, který získal body za tvorbu pracovních míst, postupovat podle Metodiky. V žádosti o dotaci bylo uvedeno: „*Žadatel vytvoří v rámci projektu min. 1 pracovní místo, které bude uvedeno v Žádosti o dotaci (dále jen ŽoD). Pro stanovení počtu nově vytvořených pracovních míst se použije Metodika v příloze č. 14 Pravidel 19.2.1. Závazek pracovního místa začíná běžet ode dne převedení dotace na účet příjemce (Pravidla Část B, kapitola 5 Další podmínky, bod 7). Kontrola se provádí po podání Žádosti o proplacení (dále ŽoP) kontrolou na místě dle dokladů uvedených v příloze č. 14 Pravidel 19.2.1.*“. Podle Pravidel „[v] *případě, že se žadatel zavázal vytvořit pracovní místo (případně pokud získal body za preferenční kritérium tvorba nových pracovních míst), musí postupovat podle Metodiky tvorby nových pracovních míst, která je uvedena v Příloze 14 Pravidel. Příjemce dotace musí vytvořit nové pracovní místo nejpozději do 6 měsíců od data převedení dotace na jeho účet; D jinak C. Závazek počtu nově vytvořených pracovních míst běží ve lhůtě 3 roky od data převedení dotace na účet příjemce dotace v případě, že ke dni podání Žádosti o platbu je příjemce dotace malý nebo střední podnik nebo ve lhůtě 5 let od data převedení dotace na účet příjemce dotace v případě, že ke dni podání Žádosti o platbu je příjemce dotace velký podnik*“ (viz také odst. 19 a 21 rozsudku městského soudu).

[21] Metodika přitom stanovila: „*Pro prokázání nově vzniklých pracovních míst bude současný stav zaměstnanců u příjemce dotace za aktuálně uzavřený rok, nebo nastalé kratší období roku, porovnán s průměrným stavem zaměstnanců v pracovním poměru v podniku za posledních dvanáct uzavřených měsíců.*“ Závazek proto nespočíval v pouhém obsazení jedné konkrétní pozice. Rozhodný byl čistý přírůstek zaměstnanosti vyjádřený stanoveným způsobem. Výklad stěžovatelky nemá v textu Metodiky oporu.

[22] Jednotlivé dokumenty tvořily obsahově navazující celek. Žádost přímo odkazovala na Metodiku a Pravidla tento odkaz opakovala. Skutečnost, že úplné vymezení podmínky nebylo v jediném dokumentu, sama o sobě nezpůsobuje její neurčitost. Pro stěžovatelku bylo předem zjistitelné, co má splnit i jak bude závazek kontrolován. Rozsah dokumentace ani počet příloh proto nezakládají výkladovou pochybnost. Není tudíž příléhavá argumentace stěžovatelky o tom, že v pochybnostech se má postupovat ve prospěch adresáta působení veřejné správy. Lze v této souvislosti připomenout také principy vážící se k dotacím a k jejich poskytování (viz výše odst. [19]).

[23] Tento výklad odpovídá účelu preferenčního kritéria. Jeho smyslem bylo zvýšení zaměstnanosti, nikoli pouze formální vytvoření jedné pozice při současném poklesu celkového počtu zaměstnanců. Kritérium nebylo vedlejší podmínkou investice, nýbrž rozhodným výběrovým kritériem. Za jeho přijetí stěžovatelka získala 50 z celkových 80 bodů, přičemž minimální hranice pro výběr činila 50 bodů. Proto není důvodná kasační námitka, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s účelem a smyslem dané dotace.

[24] Na tomto závěru nic nemění ani změna Metodiky zveřejněná dne 19. 4. 2022, jak správně uvedl městský soud. Již původní znění obsahovalo princip porovnání aktuálního a referenčního stavu. Pozdější úprava pouze umožnila použít také stav před podáním žádosti o platbu, byl-li pro žadatele příznivější. Nezavedla novou povinnost zpětně, nýbrž zmírnila způsob hodnocení existujícího závazku. Ani při použití hodnoty 35,4 zaměstnance stěžovatelka podmínku nesplnila (podrobně k tomu již rozsudek městského soudu v odst. 21 až 26). Zjištěné počty přitom stěžovatelka konkrétně nijak nezpochybnila.

[25] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že výklad přijatý správními orgány (potažmo městským soudem) z výše uvedených důvodů není formalistický, nelogický ani „*výkladově paušalizovaný*“, jak stěžovatelka namítá. Porovnání celkového evidenčního stavu zaměstnanců představovalo předem stanovenou metodu, jejímž prostřednictvím se ověřovalo, zda vytvořením deklarovaného pracovního místa došlo ke skutečnému zvýšení počtu zaměstnanosti. Pokud by postačovalo vytvořit a zachovat jednu konkrétní pozici a současně snížit počet zaměstnanců na jiných pozicích, mohlo by být preferenční kritérium formálně splněno i při celkové stagnaci či poklesu zaměstnanosti. Takový výsledek by neodpovídal textu Metodiky ani účelu daného kritéria.

[26] Nedůvodné jsou také námitky dobré víry a legitimního očekávání. Není rozhodné, od koho vzešel prvotní podnět k podání žádosti. Žádost podala stěžovatelka dobrovolně a přijala podmínky bodového hodnocení projektu. Neuvedla ani neprokázala konkrétní úkon MAS nebo Fondu, kterým by byl schválen její výklad. V této souvislosti městský soud stěžovatelce nad rámec vlastního odůvodnění v odst. 31 svého rozsudku vysvětlil, že i kdyby tvrzení o tom, že ji například MAS ujistila o způsobu splnění předmětné podmínky, nebylo by z toho možné vyvozovat její legitimní očekávání. Městský soud odkázal na odst. [80] usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Ads 88/2006-132, dle kterého „*jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv*“. Městský soud také uvedl, proč lze dle jeho názoru uvedený závěr rozšířeného senátu vztáhnout šířeji i na nynější věc. Proti tomuto výkladu však stěžovatelka oponovala pouze tvrzením o potřebě mírnějšího výkladu. Tento koncept však pro stávající věc není příléhavý (srov. odst. [19] a [22] shora).

[27] Lze dodat, že použití zásady výkladu příznivějšího pro adresáta veřejné správy (*in dubio mitius*) předpokládá skutečné pochybnosti o obsahu vykládaného pravidla a existenci alespoň dvou argumentačně srovnatelně obhajitelných výkladových variant. Samotná skutečnost, že účastník řízení prosazuje jiný výklad než správní orgán či soud, tyto pochybnosti nezakládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 225/2017-37, odst. [33]). Uvedená zásada proto neznamená povinnost přijmout každý výklad, který je pro adresáta subjektivně příznivější; musí jít o rovnocenný konkurenční výklad, nikoli o výklad obtížně obhajitelný či formalistický (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46, odst. [31]). V nynější věci užší výklad prosazovaný stěžovatelkou izoluje pojem jednoho pracovního místa od výslovně stanoveného způsobu jeho výpočtu a kontroly, a zbavuje tak odkaz na Metodiku praktického významu. Nepředstavuje proto rovnocennou interpretační alternativu, která by odůvodňovala použití uvedené zásady.

[28] V návaznosti na výše uvedené nelze legitimní očekávání stěžovatelky založit ani na jejím obecném tvrzení, že dřívější kontroly porušení dotačních podmínek nezjistily. Pouhé nezjištění pochybení při kontrole totiž nelze bez dalšího ztotožňovat s konkrétním ujištěním o správnosti určitého postupu příjemce dotace. Rozhodující je, zda se kontrolní orgán spornou otázkou skutečně zabýval a jaký závěr k ní přijal. Stěžovatelka však neoznačila žádný konkrétní kontrolní závěr, podle něhož by ke splnění jejího závazku postačovalo zachování pracovní pozice spojené s pořízenou pilou bez ohledu na celkový počet zaměstnanců. Její obecné tvrzení proto neposkytuje podklad pro závěr, že jí byl takový výklad dotační podmínky potvrzen.

[29] Stěžovatelka dále namítá, že vrácení celé dotace je nepřiměřené a neodpovídá povaze pochybení, neboť pracovní místo spojené s pořízenou pilou zachovala. Tato argumentace však vychází z již odmítnutého předpokladu, že pro splnění závazku bylo rozhodující pouze zachování konkrétní pracovní pozice. Pro posouzení přiměřenosti je naopak třeba vycházet z obsahu skutečně převzatého závazku a významu jeho porušení. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud z následujících důvodů neshledal důvodnou.

[30] Z požadavku přiměřenosti plyne, že vrácení celé dotace nemůže být automatickým následkem jakéhokoli porušení dotačních podmínek. Je nutné zohlednit podstatné okolnosti konkrétního případu, zejména závažnost a význam porušené povinnosti a její vztah k účelu dotace, a vysvětlit, proč těmto okolnostem odpovídá právě požadovaná částka. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tento požadavek vyjádřil jako rozumný poměr mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší odvodu (usnesení č. j. 1 Afs 291/2017-33, odst. [38]). Obdobně Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 1344/23 zdůraznil nutnost individuálního a přesvědčivě odůvodněného posouzení rozsahu krácení dotace; současně nevyloučil krácení v plné výši v nejzávažnějších případech či za zvláštních okolností (odst. 27 a 33 až 35). Tyto obecné závěry se uplatní také při rozhodování o vrácení dotace podle zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), jako tomu bylo v nynějším případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2024, č. j. 5 Afs 108/2022-57, odst. [52] a [53]).

[31] Ve stávající věci ovšem nešlo o administrativní nebo marginální pochybení. Za závazek tvorby pracovního místa stěžovatelka získala 50 bodů, které byly pro výběr jejího projektu rozhodující: bez nich by projekt získal pouze 30 bodů, nedosáhl by minimální hranice 50 bodů a nebyl by vůbec vybrán. Závazek navíc neplnila dlouhodobě. Proti referenčním hodnotám 36 zaměstnanců podle žádosti o dotaci a 35,4 zaměstnance podle žádosti o platbu činil průměrný stav 33,8 zaměstnance od dubna do prosince 2020, 32,75 v roce 2021 a 32,3 v posuzované části roku 2022. Nedosáhla tedy ani příznivější referenční hodnoty. Nesplnila ani opatření k nápravě ze dne 16. 12. 2022. Porušení se tak týkalo kritéria, které rozhodlo o přiznání dotace, trvalo podstatnou část doby závazku a zasáhlo cíl podpory zaměstnanosti, který toto kritérium sledovalo.

[32] Za těchto okolností je vrácení celé dotace v rozumném poměru k závažnosti porušení. Tento závěr není založen pouze na samotném zjištění nesplnění podmínky, ale na jejím rozhodujícím významu pro získání dotace, dlouhodobosti porušení a nezjednání nápravy. Skutečnost, že stěžovatelka pořídila a užívá zařízení a zachovala konkrétní pracovní pozici, na něm nic nemění. Splnění investiční části projektu nemůže nahradit nesplnění samostatného kritéria, bez něhož by projekt nebyl podpořen. Ponechání dotace by v takové situaci zvýhodnilo stěžovatelku oproti žadatelům, kteří obdobný závazek splnili, nebo bez něj na podporu nedosáhli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 10 Afs 354/2017-40, odst. [16] až [18]).

[33] K odlišnému závěru nevede ani nález sp. zn. II. ÚS 2191/20, na který stěžovatelka rovněž odkazuje. Tento nález se týkal předvídatelnosti specifických požadavků na transparentnost losování ve veřejných zakázkách, které byly dovozovány až z pozdější judikatury. Ústavní soud odmítl, aby bylo dřívější losování automaticky označeno za netransparentní pouze pro nesplnění takto dodatečně formulovaného požadavku (zejména body 44, 52 a 55). Nynější věc je však odlišná. Způsob ověřování tvorby pracovních míst porovnáním celkového stavu zaměstnanců s referenčním průměrem byl obsažen již v původní Metodice, na kterou žádost i Pravidla předem odkazovaly. Pozdější zpřesnění umožnilo použít další, pro stěžovatelku příznivější referenční období, avšak ani při tomto srovnání podmínku nesplnila. Nejde tedy o dodatečné uložení nové povinnosti, kterou stěžovatelka při převzetí závazku nemohla znát, nýbrž o uplatnění předem stanoveného způsobu kontroly jeho plnění.

[34] Stěžovatelka dále namítá, že povinnost vrátit dotaci ohrožuje její ekonomickou stabilitu. Ani tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením městského soudu v odst. 32 napadeného rozsudku. Při hodnocení přiměřenosti povinnosti vrátit dotaci je rozhodující vztah mezi závažností porušení dotačních podmínek a výší částky požadované k vrácení, nikoli majetkové poměry příjemce dotace. Povinnost vrátit dotaci má funkci reparační, není trestem za správní delikt, a nelze proto využít ani moderační oprávnění soudu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek č. j. 5 Afs 108/2022-57, odst. [56]). Samotné tvrzení o nepříznivých ekonomických dopadech vrácení dotace tak nezpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí; tím však není dotčena povinnost posoudit přiměřenost vrácení dotace ve vztahu k závažnosti porušení dotačních podmínek. Nadto, jak již uvedl městský soud, stěžovatelka tvrzené ohrožení své ekonomické stability nedoložila ve správním řízení ani v řízení o žalobě. Ani v kasační stížnosti neuvádí konkrétní údaje, které by její tvrzení blíže objasňovaly. Její obecná argumentace proto neposkytuje důvod pro odlišné posouzení této námitky.

[35] Dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nezabýval tím, zda je Metodika „*zákonná a obsahově možná*“. V žalobě však uplatnila výhrady proti srozumitelnosti odkazu na Metodiku, výkladu a použití dotační podmínky a její přiměřenosti. Samostatnou námitku nezákonnosti či *„obsahové nemožnosti“* Metodiky v řízení před městským soudem neuplatnila, ačkoli tak učinit mohla již v žalobě. Nejde přitom o pouhé upřesnění či rozvedení dosavadních žalobních bodů: stěžovatelka nově zpochybňuje samotnou zákonnost a reálnost stanoveného způsobu výpočtu, nikoli pouze jeho srozumitelnost, výklad či použití v její věci. V této části je proto námitka nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43, č. 685/2005 Sb. NSS). Tento závěr nelze obejít tím, že stěžovatelka novou výhradu formuluje jako pochybení městského soudu spočívající v jejím nevypořádání. Městský soud byl podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body a uvedená nová výhrada nebyla jejich součástí. V mezích uplatněných žalobních bodů se přitom výkladem a použitím Metodiky, srozumitelností odkazu na ni a souvisejícími výhradami proti přiměřenosti zabýval v odstavcích 19 až 31 a 33 až 35 napadeného rozsudku; s jeho závěry se Nejvyšší správní soud z důvodů již vyložených výše ztotožňuje.

[36] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2026

L. S.

JUDr. Tomáš Rychlý v. r.
předseda senátu